

Μ' ἀμάξι τριγυρνῶ,
μὲ λοῦσα καὶ φτερά,
καὶ σὲ πολλοὺς περνῶ
ἀρχόντισσα κυρά.

Μιὰ δοῦλα ἦμουν πρώτα,
δὲν ἔβλεπα παρὰ,
μὰ ἔγινα κοκότα,
καὶ εἶμαι μιὰ χαρά.

Καὶ τώρα μὲ κυττοῦν
μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
πολλοὶ μὲ χαιρετοῦν,
καὶ βουλευταὶ ἀκόμα.

Πρώτη κι' ἐγὼ κοκότα
'στὰ γλέντια καὶ 'στὰ λούσα,
περνῶ ζωὴ καὶ κότα,
κι' εἶμαι παντοῦ παροῦσα.

Δικοί μου εἶν' οἱ δρόμοι,
τὰ θέατρα κι' οἱ κῆποι,
κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι...
ἀλλὰ καὶ τί μοῦ λείπει;

Κι' ἐγὼ μὲ τὸ ἀσκέρι
γυρνῶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ τάχα ποῖός τὸ ξέρει,
ἂν ἦμαι παστρική;

Σὲ τόση φασαρία
καὶ κόσμος τρέχα ῥώτα
ποῖά εἶναι ἡ κυρία,
ποῖά εἶναι ἡ κοκότα.

Τοὺς φίλους προσκυνῶ
καὶ κάνω καὶ φιγοῦρα,
κι' ἐγὼ μαντὰμ περνῶ
'σιὴν ἀνακατοσοῦρα.

Πῶς ἔγιν' ἡ Ἀθήνα!
σοῦ βγαίνει γιὰ κυρά
κι' ἡ πρόστυχη κοιζίνα...
ψυχὴ μου τί χσρά!

Μὲ γέλοια καὶ μὲ πάσσο
τὴν τσέπη μου βροντῶ...
Βαρδᾶτε νὰ περάσω
κι' ἐγὼ μὲ τὸ λαντό.

Ὁ Τρικούπης ὁ λεβέντης.
κι' ὁ Λομβάρδος ὁ ἀφέντης.

Λ Μὰ δὲν σᾶς ἔλεγα ἐγὼ πῶς ὅλα θὰ περάσουν,
κι' οἱ Ροῦφοι καὶ οἱ Ράλληδες σὰν πρώτα θὰ 'συχά-
[σουν ;
'Ορκίζομαι, σις Πρόεδρε, 'στὸν ἅγιο Διονύση
πῶς ἀπ' αὐτοὺς ἀδύνατον κανεῖς νὰ κυβερνήσῃ.